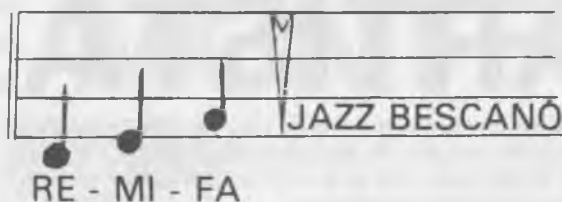

AHIR - ABANS D'AHIR

Seria a l'any 1935-36 que a Bescanó hi havia un mestre, el Sr. Morató, que era molt aficionat a la música, tant que es va decidir a formar un conjunt musical, del que suposo molts encara se'n recordaran, doncs el record sempre perdura. Dic que se'n recordaran al menys els que són més grans que un servidor i els que no ho són tant.

El mestre ens va convocar a uns quants aficionats per formar una petita orquestra en la qual erem set. La nostra missió era assitir a casa del Sr. Morató a aprendre de solfa i no podíem fallar un sol dia, fins que vàrem saber tota la solfa, o sigui tot "el Solfeo de los Solfeos". Després, a voluntat pròpia, vàrem escollir l'instrument que preferíem; jo concretament vaig escollir la trompeta, doncs per a mi la trompeta era l'ànima de l'orquestra. Alguna vegada m'en vaig penedir perquè era un instrument molt comprometedor i pesat, ja que si feis un "gall" es sentia de lluny; però si sortia bé era per a mi l'instrument més important.

Bé, quan ens hi vàrem veure capaços, vàrem comprar els instruments. Anàrem a Barcelona, a la casa Gol, que estava al carrer Sant Pau, i que es dedicava a vendre instruments musicals. Com sempre he dit, la trompeta era el meu instrument preferit i vaig comprar la tan esperada trompeta. Era molt maca i de procedència txecoslovaca, marca "Stwaser".

Una vegada tinguérem els instruments anàrem al tren i ocuparem tot un departament per poder treure els instruments de l'estoig i poder tocar. Aquí varen venir els matdecaps perquè ens sortís una nota clara; però era tanta l'afició que quan estàvem prop de Girona ja sabíem fer tota l'escala de notes. Aquell viatge va ser un riure continu perquè de "galls" en varen sortir més que en una granja, però el més important era que l'afició continués. A partir d'aquí vàrem anar a classe amb professor dels diferents instruments, a Girona, per acabar el nostre aprenentatge. Un servidor, com es suposa, vaig haver d'anar amb un professor de trompeta i concretament al Carrer Sta. Clara.

Em recordo que el meu pare, si tocava la trompeta a casa mai em manava cap feina; ell volia que el conjunt arribés a cap per tal de poder veure'ns algun dia en aquelles vetllades dels dissabtes d'estiu a tocar a la plaça del poble.

Tots els dies al vespre ens concentràvem a casa del mestre a tocar. Una vegada disposats a debutar vàrem haver de fer com els jugadors de futbol, federar-nos, o sigui, pagar drets d'autors.

El nom del conjunt era RE-MI-FA JAZZ BESCANÓ. Portàvem un repertori de ballables d'actualitat. Crec que es recordaran tots d'aquells balls tan populars com eren: "Mi Jaca", "El Claro de Luna", "La Samba", "La Conga", "El Negro Zumbón", i un fox lent que es titulava "L'Americana dels Guapos" i un famós Vals-Jota, d'aquells de festa major, que es titulava "La Jarana" o sigui, per a nosaltres era el vals dels dimonis perquè amb els seus obligats de trompeta feia aixecar a tothom de la cadira i feia ballar hasta els vells que no es podien moure i fins gairebé se'm reventaven els llavis. Aquest era el Vals-Jota, o sigui, el Vals del Dimonis.

He dit que d'aquests balls quasi tothom s'en recorda perquè encara els toquen cada any a l'últim ball de la festa major. Aquell poupurri que no s'acaba mai. Quant

que m'agrada escoltar el poupurri d'aquells balls tan populars que tocàvem nosaltres! Que bonic és recordar!

Quanta raó tenia aquell amic que un dissabte no fa giare temps, en què tocaven sardanes a la plaça del poble. L'amic s'acostà a mi i em digué: Vicens, saps que això em fa recordar aquells temps en què vosaltres tocavo aquí també amb el vostre conjunt! Quanta raó tenia!

Us diré els noms dels components de l'orquestra: El Sr. Morató; el Sr. Mestre que tocava piano i violí; Saturnino Costa, trompeta; l'Amadeo Alsina, saxofon i clarinet; Jaume Dura, saxofon-tenor i clarinet; Lluís Coronas trombó de vares; Francesc Gironés, bateria i un servidor, Vicens Planella, trompeta.

El nostre conjunt portava molta joventut de Salt, de Sta. Eugènia, de Bonmatí... Encara que el poble fos petit no hi faltava mai la gent, doncs Bescanó sempre ha estat un poble de noies maques i simpàtiques.

Ens vàrem anar fent populars, doncs no arribava a mitja setmana i ja teníem contracte pel proper diumenge i quasi tots els pobles de l'entorn de la nostra petita geografia eren visitats pel nostre estimat conjunt.

Durant la nostra actuació també passaven coses curioses: Estàvem tocant a Sant Esteve de Llàmana i allà tenien per costum fer tocar aquell ball que hem esmentat de "l'Americana dels Guapos", i en aquest ball hi havia la costum de que les noies anessin a buscar els nois per a ballar. Els joves d'aquell poble ens varen advertir que les noies vindrien a buscar-nos per a ballar. Si, si, tal dit, tal fet. Comencem a tocar els primers compassos i veig que ve cap a l'escenari una noia molt guapa a veure si volia ballar amb ella. Jo tinc que confessar-vos que era molt tímid, doncs solament tenia 16 anys, i em vaig escusar dient que no podia perquè feia falta a l'orquestra. Recordo que el trompeta, Saturnino Costa, que el tenia prop meu, em va donar un sant cop de colze al costat que quan hi penso encara sembla que en fa mal. Tot perquè no vaig voler anar a ballar amb aquella noia tan guapa i simpàtica. Tots els músics, almenys la part jove, varen anar a ballar i als pocs moments veig que ve una altre noia encara més guapa que la primera i jo per por d'una altre patacada, m'aixeco de la cadira i vaig anar a ballar amb aquesta segona noia.

Reconec que vaig fer una mala cosa, perquè si no vaig anar amb la primera tampoc havia d'anar amb la segona.

Després anàrem a tocar a un altre poble que les noies també eren molt simpàtiques i sempre que hi anàvem les més atrevides venien a posar un ram de mimosa o de roses a l'atril, o sigui allà on es posa la solfa. En fi, això són records d'aquell temps del nostre conjunt.

Vàrem tocar uns dos anys, o sigui dels 16 als 18 anys d'edat. A Bescanó vàrem tocar en el Centre Republicà, que era allà on viu ara en Josep Palou. També al cafè de l'Ernest Planagumà i a la Sala Paradell. I tots els dissabtes d'estiu a la plaça del poble.

Va venir la maleïda guerra civil, i així es va estufar l'orquestra i es va acabar de tocar el Vals dels Dimonis.

Quina mala sort! Bescanó amb el seu conjunt portava molta alegria i si no hagués estat la guerra, aquesta orquestra encara perduraria, i ara solsament queden els records d'aquells dies.